

2026. március 16. hétfő

Isten a mi szabadító Istenünk, az Úr, a mi Urunk kihoz a halálból is. (Zsoltár 68,21)

Mk 14,26-31: *Miután elénekelték a zsoltárokat, kimentek az Olajfák hegyére. Így szólt hozzájuk Jézus: – Mindnyájan megrendültök majd hitetekben, mert meg van írva: Megverem a pásztort, szétszélednek a juhok. De miután feltámadtam, előttetek megyek Galileába. Péter ezt mondta neki: -- Ha mindenki megrendül is hitében, én akkor sem! Jézus így szólt hozzá: – Bizony, mondom neked, még ma, ezen az éjszakán, mielőtt kétszer megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem. Ő azonban annál inkább mondta: – Ha meg kell is halnom veled, akkor sem tagadlak meg! Mindannyian ugyanígy beszéltek.*

Igehirdetés: Biztosan ismeritek a viccet, amikor a székely ember lóvásárra megy és gyanús lesz neki, hogy az a ló, amit meg szeretne venni, nem lát jól. Felveti ezt a lókereskedőnek, de az tagadja, ezért a székely ráhúz egyet a ló fenekére, erre a ló nekimegy a falnak, mire a kereskedő reakciója: nem vak ez a ló, csak bátor! Péter pont ilyen vak bátorsággal megy bele a következő napokban majd felolvasásra kerülő helyzetbe. *Ha mindenki megrendül is hitében, én akkor sem!* Nagyon biztos magában. Jézus viszont megerősíti amit mondott, sőt, Péter kedvéért egészen konkrétá teszi: – *Bizony, mondom neked, még ma, ezen az éjszakán, mielőtt kétszer megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.* Péter azonban még ekkor is ragaszkodik a „bátor” verzióhoz, holott éppen teljesen vak a saját állapotára.

Két dolgot biztosan érdemes szerintem megtanulnunk ebből a jelenetből. Az első az, hogy soha nem látjuk magunkat teljesen jól. A pszichológia vakfoltnak hívja ezt a jelenséget. Ez nem szűnik meg soha, csak csökkenhet a nagysága, főleg, ha figyelünk mások és az Isten jelzéseire az életünkben. Aki él lelki életet, rendszeresen tart bűnbánatot, van lelki vezetője, annak van lehetősége arra, hogy Isten vezesse őt egyre mélyebb önismeretre, fokozatosan feltárva és gyógyítva a vakságait. A mély barátságok, a visszajelzések pedig az emberek felől világíthatnak rá arra, hogy például amikor én viccesnek gondolom magam, akkor éppen bunkó vagyok, vagy más hasonló vakságra. Ennek a fejlődésnek sosincs vége, nem leszünk egyszer majd készen, illetve igen, amikor majd Istent is színről színre látjuk, akkor már magunkat sem kell „tükrőn által homályosan” szemlélnünk. Vagyis folyamatosan úton vagyunk az önismeretben. A másik igazság az, hogy Isten szeret minket akkor is, amikor éppen bukás következik az életünkben és Pétert is csak azért szembesíti előre a bukással, hogy Péter bele tudjon kapaszkodni ebbe és a bűnbánat útjára lépve tudjon visszatérni Jézushoz, de már mélyebb önismerettel. *Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek..* – mondja majd Jézusnak a feltámadás után a Tibériás tavánál. Ugyanezt éljük meg a mély barátságainkban is. Hogy bár tudok nagyon vak és nagyon hülye lenni, de Te akkor is szeretsz engem. Nem kell kiérdemelnem, nem kell érte jónak lennem, hanem pont annak a terében válhatok egyre jobbá, hogy hülyeként is szeretve vagyok. És ez adhat nekünk valódi bátorságot, ami nem vakmerőség, olyan önbizalmat, ami nem önhazugságon, hanem azon alapul, hogy szeretett bűnösök vagyunk.